

графіті
графіті

Кузьма
СКРЯБІН

Я, ПАШТЕТ І АРМІЯ

Я, Паштет і Армія (виключно чоловіча п'єса з використанням характерної військової риторики, яка може значно травмувати неадаптовану жіночу психіку)

(Для простих людей: Обережно! Часто використовуються слова, пов'язані із видільною системою людини)

I. Початок дурдома

Старий покоцаний тролейбус громивав по ранковому Петрозаводську, і водій відчував себе господарем цього безлюдного сонного міста. Морозні порожні вулиці ковтали його рогату машину та несли її в невідоме, як несе по трубах кашку, яка поняття не має — де, врешті-решт, винирне. Шофер з гидливим виразом обличчя курив першу ранкову сигаретку. Його чудо-машина тарахкотіла на кожній ямці, ніби списана в запас пральна машина «Вятка», яка в режимі сушки збивала сейсмологів з пантелику, а він дивився на світ через широкий телевизор вікна та уявляв себе Колумбом, який пронизає океанські простори в надії відкрити тут, посеред спального району, якусь там Індію чи Мальдіви.

Я сидів на холодній сидушці, бо нічия дупа не встигла розігріти її до мене. Тролейбус віз водія кудись в романтичне незвідане, а мене, сука, — у військкомат. Мені завжди везло на паранормальні явища, і цього разу я потрапив у число лузерів, яких загребли в армію прямо з інституту. Водій так задумався над своїм відповідальним ділом — відкрити для людства новий шмат суші серед облуплених «хрущовок» — що забув тормознути на зупинці, і я прочалапав по холодному мокрому асфальту зайвий кілометр. Потім я буду вдячний йому за цей останній кілометр ВОЛІ. Але тепер я плівся вулицею, тягнув величезну сумку, напхану всяким непотрібним мотлохом, який поклали

мені мама з татком, віддаючи сина напрокат державі на два роки, за сім рублів в місяць.

Насправді, вони боялися більше, ніж я. Я не боявся взагалі, бо проводи у стінах нашої общаги йшли другий тиждень, і часто в воєнкомат зранку їхали ті персонажі, на яких там не чекали. В Афганістані йшла війна, і ніхто не знав — куди кого пошлють. Мене ж гризла тільки проблема холоду. Бо я ненавиджу холод. Але знаю чувачка, який його любить. Це — Хасан, картавий татарський долбограй із зачіскою, як стара кроляча шапка, який жив і вчився зі мною на першому курсі універса. Татарин за національність та придурок по гороскопу, він завжди витворяв нелогічні та глибоко антигуманні вчинки.

Так, повертаючись з блядок, він запізнився в гуртожиток, і змусив двох бомжів, які спали біля батареї на вокзалі, принести звідкись довжелезну металічну драбину та приставити її до підвіконника на четвертому поверсі. Хасан зайшов по ній в кімнату пішки, як Ленін на броньовичок, підігрітий якоюсь гидотою, що смерділа на квартал навколо, як згоріле зчеплення. Приглушений вокал замерзлого татарського ідіота змусив тоді мене голого відкрити настіж вікно й повіддирати клейкі смужки, які свого часу ми ліпили довго та нудно, щоб на вулицю не втікало тепло. Назавтра бригада пожежників, у кількості восьми кремезних чоловіків, знайшла свою викрадену драбину, але не змогла її підняти. Сам Хасан зачудовано дивився на них із вікна нашої кімнати, струшував попіл у склянку з чаєм, у якій, чомусь, плавала моя шкарпетка.

Я вперся у ворота воєнкомату та останній раз глянув на світ за своїми плечима. Боже, який же він красивий!

Ти починаєш розуміти багато елементарних речей тільки в армії. І хоча б для того треба туди потрапити — аби навчитись цінувати те, на що ми не звертаємо увагу на гражданці. Наприклад, повагу. З першого дня армії ти дорівнюєш нулю, і саме від нього починаєш піднімати свою ціну в очах оточуючих тебе персонажів.

— Прізвисько, бля-на. Ка мнє беггом марш! — таким голосом могла кричати тільки людина, що потрапила під поїзд.

— Я, шо лі? — знизав я плечима та подивився на крикуна — прапорщика, який виглядав так, ніби був в армії довше, ніж існувала сама армія. Навіть на відстані було видно, як його вуса, пожовтілі від тонн нікотину, настобурчувалися при кожному слові. Мене знудило від раптової думки, що прапор мусить кожен день облизувати ту страшну жовту волосню. Цікаво, яка флора і фауна може там мешкати?

— Шо лі — у тьоті Олі! Ти, засранец, ка мнє, беггам! — знову верескнув він, і мені не залишалося нічого іншого, як підскоком пораненої в сраку антилопи погнати до нього.

— Брасай сумку, нах, і пашол убирать лістья, понял, нах? — то було моє перше бойове завдання. Захист Батьківщини треба було почати з граблями в руках. Я покрутив головою в пошуках місця, куди кинути свої речі, але дістав від прапора підзатильник. І був би заробив ще смачний копняк під сраку, якби не моє спортивно-волейбольне минуле. Крутнувши попою, як моделька на подіумі, я вивернувся з-під блискучої подачі, гідної старіка Бехкема, кинув кудись торбу і погнав за інструментом.

— Вот так, нах! — почув я задоволене за спиною.

За будинком воєнкомата стояла стара стодола, в якій сидів зашмуляний старшина-сверхсрочник, і ліниво спостерігав за тим, як облізлий пес наярює кола, намагаючись зловити зубами свій хвіст.

— Мене паслалі лістья убірать, — звернувся я до старшини.

— А я прі чьом? Убірай, нах, — видно було, що старшина косить під прапора і повторює його методичку спілкування.

— Так, граблі дайте, — попросив я.

— З граблями каждый смагьот, а ти так папробуй, — сказав він і заржав жовтозубою либою здохлої нутрії.

— Пішов до сраки, — з привітною посмішкою сказав я в надії, що старшина не врубается.

— Посрать — то сході, канешна! — не відводячи погляду від собаки, побажав він мені.

Я закарбував перше армійське правило. Накази можна не виконувати, якщо грамотно від них відмазатися. Я зайшов за кут будинку, де від прапорщика ничкувалися ще з десять побритих на синій туман пацанів, підсів до них, витягнув сигаретку, і всі, як по команді, простягнули руки.

— Закурім, браток? — озвучив загальне бажання самий покоцаний серед них.

— Курі, народ, — я простягнув їм пачку і зрозумів правило друге: якщо хочеш купляти блок на день — махай сигаретами у всіх на виду. Моя пачка швиденько схудла, за останню взявся жабомордий.

— Последнюю не берут, — розстроєно сказав він. Я віддав йому свій бичок.